

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1405

гр. София, 13.01.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
закрито заседание на 13.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

като разгледа дело номер **13418** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК.

Образувано е по жалба на Б. Темел, гражданин на Р. Т., роден на г., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България № I. от 28. 11. 2025 г. на ЗКС, съветник, консул в Генералното консулство на Република България в И. - Т..

Съдът намира, че жалбата е недопустима, тъй като не се сочи, че с постановения отказ се засягат права и свободи по ЕКПЧ.

Съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

В конкретния случай се оспорва отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“, именно по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от закона.

Видно е, че в подадената жалба не се сочи никакво нарушение на права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Според заявеното в тази жалба, жалбоподателят е търговски представител на фирма в България, но не сочи в тази връзка никакво нарушение на правата регламентирани в Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /ЕКПЧ/.

В тази връзка следва да се отбележи, че по никакъв начин не се засяга собствеността на жалбоподателя, тъй като фирмата продължава да съществува, като няма законово изискване за търговски представител, а предвид съвременните методи за комуникация, очевидно не е необходимо присъствие на място.

Освен това, довода за търговски представител на фирма, не съответства на нито едно от изброените в чл. 2 до чл. 18 основни права и свободи по Конвенцията.

Съобразно законовата норма на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на виза, подлежат на оспорване, само когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по ЕКПЧ.

Съдът намира и изложените допълнителни доводи в молбата от 11. 11. 2025 г. за неоснователни.

В тази връзка твърдяното нарушение на зачитане на личното жилище и личен живот, не може де

бъде споделено.

Видно е, че жалбоподателят няма собствено жилище, а само сключен договор за наем и няма данни за личен и семеен живот на територията на Република България, поради което няма как да бъде засегнато правото на зачитане на жилището му, като в жалбата се сочи, че има намеса в личната сфера на апликанта, като се възпрепятства реализиране на правоотношение, възникнало с цел задоволяване на жилищна нужда и необоснована намеса в правото на лично жилище. Така заявеното намерение, е бъдеще несигурно събитие, поради което не може да се приеме, като засягане на права, още повече, че няма никакви данни за такива намерения.

В тази връзка следва да се има предвид и практиката на ВАС изразена в определение № 7964 / 26. 06. 2024 г. по адм. д. № 6409 / 2024 г. на ВАС – Трето отделение, според което правото на труд, също не представлява основно право защитимо от ЕКПЧ, както и Определение № 3009 / 21. 03. 2025 г. по адм. д. № 2175 / 2025 г. по описа на ВАС – Четвърто отделение, по повод право на придвижване.

Претенцията за извършена непряка дискриминация спрямо жалбоподателя също не сочи за засягане основни права по Конвенцията, доколкото не е конкретизирана. В случая не се сочи никаква дискриминация по определен признак, а се твърди, че се поставяла в неравноправно положение спрямо други лица, които при същите условия са получили визи. Очевидно не всички лица могат и трябва да получат виза, поради което факта, че едно лице е получило, а друго не е получило, не представлява неравноправно третиране, тъй като всеки случай е специфичен.

В този смисъл твърдяното нарушение на чл. 14 от ЕКПЧ, е само декларативно и не са изложени никакви обстоятелства в тази връзка, поради което съдът намира, че отказ като процесния не може по принцип да нарушава забраната на дискриминацията.

По същия начин се сочи възпрепятстване на правото на свободно сдружаване, гарантирано от чл. 10 от ЕКПЧ, но това също е посочено без никаква конкретика и без данни за какво сдружаване има пречка. В случая въобще няма данни за някакво намерение от страна на жалбоподателя за сдружаване.

В тази връзка следва да се отбележи, че простото вмъкване в жалбата на фрази, съответстващи на никакви права по конвенцията, без връзка с фактическата обстановка и без въобще данни за никакви намерения в тази насока от страна на жалбоподателя, не е въпрос по същество, тъй като съдът е длъжен да извърши проверка за допустимостта на подадената жалба, съобразно заявената в нея и в подаденото пред консулското длъжностно лице заявление и доказателства.

Въпросът за допустимостта на подадената жалба се преценява от самия съд и тази преценка е вследствие на вече издаден акт и подадена жалба до съда.

В този смисъл, не може изначално да има нарушение на чл. 6 от ЕКПЧ, а достъп до съд, е в зависимост от самите факти изложени от засегнатото лице.

От друга страна, законодателят е предвидил необжалваемост на определение актове, ако не се сочат нарушения на основни права по ЕКПЧ.

Разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ съставлява предвиденото в чл. 120, ал. 2 от Конституцията изключение от общата клауза за обжалваемост на актовете на администрацията и препятства осъществяването на търсения съдебен контрол за законосъобразност. В т. 1 от решение № 14 от 04.11.2014 г. по конст. дело № 12/2014 г. на Конституционния съд изрично се подчертава, че разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията дава правото на законодателя по изключение при спазване на изискванията за съразмерност, вкл. задължителните за страната международни стандарти за достъп до съдебна защита, със закон да предвиди необжалваемост пред съд на изрично посочена категория административни актове само, когато това е необходимо за опазване на основите на конституционния ред или на други особено важни обществени интереси, като

осигуряването на отбраната и сигурността на страната, както и осъществяването на принципите и целите на нейната външна политика. Доколко регламентираната в чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ забрана за съдебен контрол върху актовете по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от същия закон е целесъобразна и съответства на описаните предпоставки е въпрос, който стои извън обхвата на съдебната проверка.

В тази връзка следва да се има предвид и практиката на ВАС изразена в определение № 6110 / 06. 06. 2025 г. по адм. д. № 5576 / 2026 г. на ВАС – Четвърто отделение, Определение № 8721 / 19. 09. 2025 г. по адм. д. № 8959 / 2025 г. по описа на ВАС – Четвърто отделение, Определение № 11228 от 11.11.2025 г. на ВАС по адм. д. № 10881/2025 г. - Четвърто отделение., Определение № 9736 от 14.10.2025 г. на ВАС по адм. д. № 9644/2025 г.- Четвърто отделение и други.

Предвид изложеното, подадената жалба е недопустима и производството по делото следва да се прекрати.

Разноски по настоящото дело от страна на ответника не се претендират, поради което не се присъждат.

Водим от горните съображения и на основание чл. 159, т. 1 от АПК Административен съд София-град, I отделение, 5-и състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Б. Темел, гражданин на Р. Т., роден на г., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България № I. от 28. 11. 2025 г. на ЗКС, съветник, консул в Генералното консулство на Република България в И. - Т..

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 13418 / 2025 г. по описа на Административен съд София-град, I отделение, 5-и състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението, пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: